

som i Fjor, vil vi dog altid faa nogen Stigning, og derfor mener jeg, at de 2,800,000 Kr. selv under normale Forhold vil være en ret snæver Ramme til, at der indenfor den kan rummes baade Ændringsforslagene, som kommer til, Nybevillingerne paa Tillægsbevillingsloven og Udgifterne i Henhold til nyvedtagne Love.

I øvrigt har jeg intet at indvende — stadig ud fra den givne Forudsætning, at Opstillingen er sket med normale Forhold for Øje — mod Indtægtsbudgetteringen, der er foretaget paa sædvanlig Maade, men jeg kan ikke nægte, at jeg finder Udgiftsstigningen for stor. Den samme Anke gjorde jeg allerede gældende overfor Finanslovsforslaget i Fjor, og dog er Stigningen i Aar ikke saa lidt større. I Fjor var der paa Finanslovsforslaget i Forhold til den forud vedtagne Finanslov en Stigning af Udgiften — her stadig beregnet med Fradrag af de ekstraordinære Forsvarsudgifter efter Lovene af 1909 og for de ældre Finansloves Vedkommende med Tillæg af Gældsrenterne paa Tillægsbevillingsloven — paa 2,61 pCt., en Stigning, der for øvrigt, inden Finanslovsforslaget var blevet til endelig Finanslov, forøgedes til 6,66 pCt., men den Stigning fra den sidst vedtagne Finanslov til Finanslovsforslaget, som i Fjor var 2,61 pCt., er i Aar 5,55 pCt. Nu indrømmer jeg atter her, at man maa for at dømme retfærdigt se bort fra den nye Udgiftspost til ekstraordinært Tilskud til Reservefonden; men selv om man gør det, har vi dog en Stigning paa 3,86 pCt. Det er stærkere Stigninger, end vi kan taale i Længden. Fra Finansloven 1911—12 til Finansloven 1912—13 var der en Stigning af 1,77 pCt., fra Finansloven 1912—13 til Finansloven 1913—14 var Stigningen 1,71 pCt., og det var nødvendigt at holde den indenfor disse snævre Grænser for at faa Orden i Finanserne. Nu kan man maaske nok udvide disse Grænser noget, men ikke saa stærkt, som her er sket. Det kan selv med normale Forhold for Øje ikke bæres i Længden, uden at man bliver nødt til at gaa til nye Skatter.

Der er foreslaaet betydelige Beløb til nye offentlige Arbejder. Nyanlægene alene under Statsbanerne er jo over 8 Mill. Kr., og paa det hele Beløb til Kapitalforøgelse under § 26 II., offentlige Arbejder, er der en Stigning ud over det meget betydelige Beløb i Fjor paa omtrent 200,000 Kr. Ved Christiansborg Slot er der en overordentlig stærk Stigning. I Fjor var der

budgetteret 370,000 Kr., i Aar 1,890,000 Kr., hvilket er en Stigning paa over 1 1/2 Mill. Kr. Store nye Foretagender er satte i Gang paa Finanslovsforslaget, og den højtærede Finansminister trøster sig derover ved at sige — det findes Sp. 33 —: „Der foreligger overhovedet ikke store nye Bevillinger paa dette Finanslovsforlag, men man har dog for saa vidt foregrebet Fremtiden, som man gaar ud fra, at de store københavnske Bevillinger, som har tynget saa stærkt paa Budgettet, nu vil være til Ende, og at der atter kan tages fat paa andre Foretagender“. Men den Forudsætning holder jo ikke Stik. De store københavnske Foretagender, der har tynget paa Budgettet, er ikke udtømte med det her foreliggende Finanslovsforlag, de ender ikke med Aaret 1915—16. Det er særlig to store Foretagender, der her er Tale om, nemlig Personbanegaarden m. m. og Christiansborg Slot, og der er Forholdet, at der for Personbanegaardens Vedkommende endnu paa Finanslovsforslaget 1916—17 vil kræves et Beløb paa 1,216,000 Kr. og paa Christiansborg Slot nær op imod 2 Mill. Kr. Disse Foretagender er altsaa endnu ikke udtømte. Alligevel foreslaas det at begynde paa store nye Byggeforetagender, bl. a. ved Kolding Banegaard og frem for alt ved den store nye Banegaard i Mølleengen ved Aarhus. Det sidste er et Foretagende paa — jeg har ikke Tallene lige ved Haanden — 5—6 Mill. Kr., hvortil der ganske vist kun gøres en Begyndelse paa dette Finanslovsforlag med en beskeden Bevilling, men det er dog et meget betydeligt og ikke helt uomstridt Foretagende, som der begyndes paa i en Periode som denne, og hvis jeg maa sige det i denne Sammenhæng, synes jeg, at det vilde være rigtigere, om dette Foretagende, der ogsaa før har foreligget for Lovgivningsmagten, ligesom tidligere var kommet til at foreligge paa et særligt Lovforslag og ikke paa Finanslovsforslaget, det hører ubetinget bedre hjemme paa et særligt Lovforslag.

Nu indrømmer jeg, at medens jeg ellers under normale Forhold vilde mene, at som hele Budgettet ligger, burde Beløbet til offentlige Arbejder være holdt indenfor væsentligt snævrere Grænser, er Spørgsmaalet mere tvivlsomt under de nuværende Forhold, og at der selvfølgelig er en vis Berettigelse i den Betragtning, som ogsaa er blevet gjort gældende af den højtærede Regering — saa vidt jeg erindrer ogsaa fra den højtærede Finansminister ved en Udtalelse snart efter Krigens